Реалізація викладених вище пропозицій щодо удосконалення положень Основного Закону України сприятиме вдосконаленню конституційних основ забезпечення прав споживачів в Україні.

Білас А.І., здобувач НАВС
Науковий керівник: **Камінська Н.В.**, доктор юридичних наук, професор

Реформи правоохоронної діяльності Польщі: досвід для України

Політико-економічна ситуація в Польщі з кінця 1980-х років змусила владу до реалізації радикальних реформ. За участю представників вищих, регіональних та місцевих органів влади, з одного боку, та з іншого - представників опозиції, громадськості, було досягнуто згоди стосовно основних напрямів і векторів демократизації усіх сфер суспільного життя.

Відповідні зміни призвели до неминучої реструктуризації органів внутрішніх справ. У 1990 р. Сейм прийняв якісно нові нормативно-правові акти, так званий пакет поліцейських законів. Він складається з трьох законів: про організацію та діяльність інституту міністра внутрішніх справ і його підпорядкованих формацій (Управління охорони держави та поліції), про Прикордонну охорону. Нового законного урегулювання не отримала тільки четверта формация, підпорядкована міністру внутрішніх справ, - військові частини МВС.

Відомство внутрішніх справ, яке уособлювало попередній политичний режим, було ліквідовано, а замість нього було створено новий центральний орган виконавчої влади з такою ж назвою, але для потреб демократичної держави.

Відновлення служби боротьби з економічною злочинністю зумовило організаційні зміни в поліції, що пов’язано зі зміною посадових осіб, насамперед, головного коменданта поліції. У Головному управлінні поліції створили два провідних департаменти: кримінальної поліції і безпеки дорожнього руху, що працювали при підтримці 7 бюро. Така організаційна структура була відображена і в територіальних відділеннях. Статус самостійних відділень здобули Національне бюро Інтерполу і центральна криміналістична лабораторія.

Перед створеною групою «Поліція 2000» поставили завдання розробки перспективної моделі такої формації. У результаті суттєвих змін було створено службу боротьби з наркозлочинністю, що призвело до створення Центрального слідчого бюро (CSB) 2000 р. Це своєрідна «візитна картка» усієї нової поліції.

Наступні реформи в організації поліції та правоохоронної діяльності у Польщі пов'язані з впровадженням реформи адміністративно-територіального поділу держави. Тобто передбачено трирівневий поділ: ґміна, округ, воєводство. Було створено мережу поліцейських відділень на чолі з Головним управлінням поліції, якому підпорядковувались 16 воєводських управлінь поліції і столичне управління поліції. Основними одиницями залишились комісаріати.

На нашу думку, варто відзначити і зовнішні чинники впливу на правоохоронну систему Польщі. Зокрема, йдеться про форми співпраці з органами поліції інших держав, повернення членства в Інтерполі. Подальша співпраця з Інтерполом також залежала від відносин з Європейським союзом. 2001 р. Польща уклала як держава-кандидат у члени ЄС договір з Європолом про співробітництво у боротьбі з організованою злочинністю. У зв'язку з вступом 1 травня 2004 р. до ЄС, Польща була прийнята до Європолу 1 листопада 2004 р., після подання документів про приєднання і попередньої ратифікації Конвенції про Європол, її додаткових протоколів.

Як бачимо, перед Україною поставли і поставатимуть аналогічні завдання, тому варто надалі детальніше вивчати досвід реформ правоохоронної діяльності таких країн з метою попередження негативних результатів відповідних реформ.

Список використаних джерел

1. Letkiewicz A., Majer P. Polska policja. - Szczytno, 2011. - 288 s.
2. Камінська Н.В. Завдання правоохоронних органів у сфері захисту прав і свобод людини в умовах євроінтеграції та глобалізації/ Н.В. Камінська // Право на життя: аспекти реалізації : матер. ІІ Міжнар. наук.-практ. конф , 22-23 лист. 2013, м. Чернівці. - Чернівці, 2014. - С.28-31
3. Камінська Н.В. Пріоритети реформування правоохоронних органів у контексті євроінтеграційного курсу України/ Н.В. Камінська// Актуальні проблеми реформування правоохоронних органів: матер. міжнар. науково-практ. конфер., 28-29 берез. 2014, м. Дніпропетровськ. - Дн., 2014. - С. 41-43

Галай А.О, доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри адміністративно-правових дисциплін Національної академії прокуратури України

Кодекс НГО як потенційне систематизоване джерело щодо адміністративно-правового регулювання діяльності недержавних організацій в Україні

Розбудова України як демократичної правової держави актуалізує обов'язковість розвитку і залучення до процесу публічного управління не лише органів державної влади, але широкого кола інституцій громадянського суспільства. Провідними представниками інституцій громадськості у світі та в Україні визнаються громадські об'єднання різних організаційно-правових статусів та форм легалізації.

За даними наукових досліджень громадянське суспільство в Україні сьогодні представляють 74,5 тис. громадських організацій, 14,1 тис. благодійних організацій, 28,9 тис. профспілок, понад 20 тис. громадських об'єднань інших організаційно-правових форм. Аналіз їх напрямів діяльності та